

Strona skarżąca wnosi do Sądu Pierwszej Instancji o:

- uznanie za zasadną skargi o stwierdzenie nieważności rozporządzeń Rady (WE) nr 864/2004 i 865/2004 z dnia 29 kwietnia 2004 r., a w szczególności:
- w odniesieniu do rozporządzenia nr 864/2004, wnosi się o stwierdzenie nieważności następujących przepisów:
  - i) art. 1 pkt. 7, który dodaje nowy akapit w art. 37 ust. 1 rozporządzenia Rady (WE) nr 1782/2003 z dnia 29 września 2003 r.;
  - ii) art. 1 pkt. 11, który dodaje nowy akapit w art. 44 ust. 2 rozporządzenia Rady (WE) nr 1782/2003 z dnia 29 września 2003 r. (Dz.U. L 270 z 21 października 2003);
  - iii) art. 1 pkt. 20, który dodając nowy tytuł 10b – „Pomoc z tytułu gajów oliwnych” [tłumaczenie nieoficjalne] – w rozporządzeniu Rady (WE) nr 1782/2003 z dnia 29 września 2003 r. (Dz.U. L 270 z 21 października 2003) – dodaje nowy art. 110h, a w szczególności pkt b tego artykułu;
  - iv) załącznika, który zmienia zał. VI do rozporządzenia Rady (WE) nr 1782/2003 z dnia 29 września 2003 r. (Dz.U. L 270 z 21 października 2003), dodając do niego cztery nowe rzędy, a w szczególności drugi rząd, odnoszący się do oliwy z oliwek, w którym powołany jest art. 5 rozporządzenia 136/66/EWG – Pomoc produkcyjna w odniesieniu do oliwy z oliwek – który ustala krajową gwarantowaną ilość (NGQ) dla Hiszpanii w wysokości 760 027 ton;
- w odniesieniu do rozporządzenia 865/2004 wnosi się do Sądu Pierwszej Instancji o stwierdzenie nieważności następującego przepisu:
  - art. 22, w którym skreśla się art. 5 ust. 1 rozporządzenia nr 1638/98, w części dotyczącej wyłącznie akapitu drugiego i trzeciego, i jedynie w zakresie, w jakim stanowią one podstawowe kryteria ustalenia wsparcia dochodowego dla plantatorów oliwek, ustanowionego zgodnie z nowym systemem na podstawie rozporządzenia (WE) nr 1782/2003.

Zarzuty i główne argumenty

Strona skarżąca twierdzi, że zaskarżone rozporządzenia oznaczają wprowadzenie do wspólnej polityki rolnej nowego systemu wsparcia dla producentów oliwy z oliwek i oliwek stołowych, a także nowego wspólnego porządku rynkowego dla tych produktów, między innymi, uchylającego wprost przepisy historycznego już rozporządzenia Rady nr 136/66/EWG z dnia 22 września 1986 r. w sprawie ustanowienia wspólnej organizacji rynku olejów i tłuszczów. W odróżnieniu od historycznego mechanizmu pomocy produkcyjnej, nowy system ustanowiony zaskarżonymi rozporządzeniami opiera się na rozdziale wsparcia bezpośredniego dla producentów i wprowadzeniu systemu płatności jednolitych, co spowoduje, w sektorze oliwy z oliwek, począwszy od 2006 r., przechodzenie od polityki wsparcia cen i wsparcia produkcyjnego do nowej polityki wsparcia dochodowego dla plantatorów oliwek.

Strona skarżąca ocenia, że reforma ta nie jest poparta prawidłowymi informacjami i analizami na temat tego sektora,

ponieważ rezygnuje z utrzymywania 760 027 ton oliwy z oliwek, pierwotnie jako krajowej gwarantowanej ilości (NGQ), a obecnie, w nowym systemie pomocy, jako podstawowego wskaźnika referencyjnego dla ustalania wysokości nowych rodzajów pomocy, które mają zastąpić likwidowaną pomoc produkcyjną.

Na poparcie swoich roszczeń strona skarżąca stawia następujące zarzuty:

- Naruszenia zasady ochrony zaufania do prawa. W odniesieniu do tego zarzutu strona skarżąca twierdzi, że z jednej strony producenci, których dotyczy zmiana, zawiedli się w sposób szczególny w swoich oczekiwaniach, wynikających ze wspólnej organizacji rynku, poddanej obecnie reformie, jako że chodzi tu o plantatorów oliwek, którzy ze względu na uwarunkowania sektora, podejmowali decyzje inwestycyjne na podstawie bardzo długoterminowych prognoz rentowności, a z drugiej strony, że lata referencyjne dla nowych rodzajów pomocy (od 1999/2000 do 2002/2003) pokrywają się z okresami, w których plantatorzy, którzy sadzili w 1998 r., nie osiągnęli znaczącej produkcji.
- Nadużycia władzy. Strona skarżąca powołuje się w szczególności w tym zakresie na to, iż w 1998 r. został przyjęty przez Komisję i Radę kompromis, potwierdzony w 2001 r., w sprawie pozyskania wiarygodnych informacji na temat sektora oliwy z oliwek, jako wstępnego warunku reformy tego sektora oraz w sprawie konieczności wzięcia pod uwagę zmian w produkcji i zdolności produkcyjnych gajów oliwnych w Hiszpanii i Portugalii. Jednakże, według strony skarżącej, wiarygodne informacje na temat produkcji oliwy w Hiszpanii zostały już przekazane właśnie przez Komisję Consejo Oleícola Internacional (międzynarodowa rada ds. oliwy), co oznacza, że ani Komisja, ani Rada nie mogły nie posiadać wiedzy na temat tych informacji.
- Niedopełnienia obowiązku uzasadnienia, zawartego w art. 253 Traktatu WE.
- Naruszenia zakazu dyskryminacji pomiędzy wspólnotowymi producentami, wynikającego z art. 12 akapit 1 Traktatu WE.

Skarga wniesiona dnia 7 lipca 2004 r. przez Abdeghani Selmaniego przeciwko Radzie Unii Europejskiej i Komisji Wspólnot Europejskich

(Sprawa T-299/04)

(2004/C 284/38)

(Język postępowania: angielski)

Dnia 7 lipca 2004 r. do Sądu Pierwszej Instancji Wspólnot Europejskich została wniesiona skarga przeciwko Radzie Unii Europejskiej i Komisji Wspólnot Europejskich przez Abdeghani Selmaniego, zamieszkałego w Dublinie, Irlandia, reprezentowanego przez C. Ó Briaina, solicitora.

Strona skarżąca wnosi do Sądu Pierwszej Instancji o:

- stwierdzenie nieważności art. 2 rozporządzenia Rady (WE) 2580/2001⁽¹⁾, jak również art. 1 decyzji Rady 2004/306/WE⁽²⁾ w zakresie, w jakim dotyczą one lub rzekomo dotyczą skarżącego;
- stwierdzenie nieważności wszystkich decyzji Rady przyjętych na podstawie rozporządzenia 2580/2001, które mają skutki podobne do skutków decyzji 2004/306 w zakresie, w jakim dotyczą one, lub rzekomo dotyczą skarżącego;
- jeśli będzie to konieczne, stwierdzenie nieważności art. 2 wspólnego stanowiska Rady 2001/931/WPZiB⁽³⁾ oraz art. 1 wspólnego stanowiska Rady 2004/500/WPZiB⁽⁴⁾ i wszystkich wspólnych stanowisk Rady przyjętych na podstawie wspólnego stanowiska Rady 2001/931 w zakresie, w jakim dotyczą lub rzekomo dotyczą skarżącego;
- ewentualnie o orzeczenie o bezskuteczności wyżej wymienionych środków w zakresie, w jakim dotyczą lub rzekomo dotyczą skarżącego;
- obciążenie Rady kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Wspólne stanowisko Rady 2001/931/WPZiB zostało przyjęte celem wprowadzenia w życie rezolucji Rady Bezpieczeństwa Narodów Zjednoczonych 1373 (2001) wzywającej wszystkie państwa-sygnatariuszy do zapobiegania finansowaniu aktów terroryzmu poprzez, między innymi, zamrożenie funduszy i źródeł finansowych wszystkich osób, które mogą być zaangażowane w tego typu działalność. Celem przyjęcia rozporządzenia 2580/2001 było wprowadzenie w życie wymienionego wyżej wspólnego stanowiska. Art. 2 przewiduje zamrożenie aktywów należących do osób zaangażowanych w działalność terrorystyczną, których listę ustanawia Rada zgodnie z art. 2 ust. 3. Decyzja Rady 2004/306 ustanawia taką listę, na której widnieje nazwisko skarżącego, obywatela Algierii. W związku z powyższym, aktywa skarżącego znajdujące się w Irlandii, gdzie przebywa on uzyskawszy status uchodźca, zostały zamrożone.

Na poparcie swojej skargi, w której skarżący domaga się stwierdzenia nieważności zaskarżonych środków, skarżący twierdzi, że zgodnie z treścią art. 60, 301 i 308 Traktatu WE Rada nie miała uprawnień do przyjęcia art. 2 rozporządzenia 2580/2001 oraz art. 1 decyzji 2004/306 i że, tak Rada, jak i Komisja nadużyły swoich uprawnień nadanych im na mocy wymienionych wyżej artykułów. Dalej skarżący podnosi, że lista nazwisk zawarta w decyzji 2004/306 nie została ustalona w zgodzie z postanowieniami art. 1 ust. 4 wspólnego stanowiska 2001/931. Skarżący twierdzi również, że Rada nie miała na mocy przepisów art. 15 i 34 Traktatu UE uprawnień do przyjęcia wspólnych stanowisk 2001/931 oraz 2004/500, które to wspólne stanowiska naruszają, zdaniem skarżącego, powyższe artykuły oraz Traktat WE w ogóle.

Skarżący podnosi także, że zaskarżone środki naruszają podstawowe zasady prawa wspólnotowego, a w szczególności zasady: subsydiarności, proporcjonalności i poszanowania podstawowych praw człowieka. Skarżący twierdzi dalej, że Rada i Komisja nie podały stosownego uzasadnienia, dlaczego środki,

które zostały uznane za niezbędne, nie mogły być określone przez każde z Państw Członkowskich odrębnie.

⁽¹⁾ Rozporządzenie Rady (WE) 2580/2001 w sprawie szczególnych środków restrykcyjnych skierowanych przeciwko niektórym osobom i podmiotom mających na celu zwalczanie terroryzmu, Dz.U. L 344 z 28.12.2001, str. 70.

⁽²⁾ Decyzja Rady z dnia 2 kwietnia 2004 r. wykonująca art. 2 ust. 3 rozporządzenia (WE) 2580/2001 w sprawie szczególnych środków ograniczających skierowanych przeciwko niektórym osobom i podmiotom, mających na celu zwalczanie terroryzmu i uchylająca decyzję 2003/902/WE, Dz.U. L 99 z 3.4.2004, str. 28.

⁽³⁾ Wspólne stanowisko Rady z dnia 27 grudnia 2001 r. w sprawie zastosowania szczególnych środków w celu zwalczania terroryzmu, Dz.U. L 344 z 28.12.2001, str. 93.

⁽⁴⁾ Wspólne stanowisko Rady 2004/500/WPZiB z dnia 17 maja 2004 r. aktualizujące wspólne stanowisko 2001/931/WPZiB w sprawie zastosowania szczególnych środków w celu zwalczania terroryzmu i uchylające wspólne stanowisko 2004/309/WPZiB.

Skarga wniesiona dnia 9 sierpnia 2004 r. przez Jörga-Michaela Fetzera przeciwko Parlamentowi Europejskiemu

(Sprawa T-330/04)

(2004/C 284/39)

(Język postępowania: niemiecki)

Dnia 9 sierpnia 2004 r. do Sądu Pierwszej Instancji Wspólnot Europejskich została wniesiona skarga przeciwko Parlamentowi Europejskiemu przez Jörga-Michaela Fetzera, zamieszkałego w Tübingen (Republika Federalna Niemiec), reprezentowanego przez Matthiasa Bauera, Rechtsanwalt.

Strona skarżąca wnosi do Sądu Pierwszej Instancji o:

- stwierdzenie, że strona przeciwna naruszyła prawa skarżącego przy konkursie PE/96/A (administratorzy);
- dopuszczenie skarżącego do drugiego etapu konkursu porównywalnego do konkursu PE/96/A;
- ewentualnie, zasądzenie od strony przeciwnej odpowiedniego odszkodowania, co najmniej w wysokości jednego miesięcznego wynagrodzenia netto.

Zarzuty i główne argumenty

W czerwcu 2002 r. skarżący zgłosił się do konkursu Parlamentu Europejskiego PE/96/A. W formularzu, który należało wypełnić, skarżący podał, że posiada upośledzenie polegające na zmniejszeniu do 2 % zwykłej siły wzroku. Zdaniem skarżącego, nie pozwolono mu na pisanie rozprawki na komputerze, wskazując, że w warunkach konkursu nie przewidziano środków wyrównujących niekorzystne położenie niepełnosprawnych. Skarżącemu nie udzielono ponadtożądanego przedłużenia czasu egzaminu.